

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік 20 кор.
на пів року 10 кор!
на чверть року 5 кор.
на місяць 170 кор.

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року 8 рублів
або 18 франків
Поодинокє число по 16 сот.

РУСЛАНА

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Руславових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. 1. пл. Домбровского (Хоруцини). Експедиция місцена в Агенції Соколовского в пасажи Гавемана.

Рукописи звертає ся лише на попередне застереженє. — Рекламці неопечатаї вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесєня по 30 с. від стрічки.

Динамітовий заговор.

Голосний динамітовий замах Болгарів з дня 29. цвітня на місто Солунь (Сальоніки) удав ся — як доносять новійші всти — лише в частині. Болгари приготували були з великим накладом праці і обережности далеко страшнійший бенкет і мимо кинених 50 бомб в місті, уважають свій замах неудалим.

Лише перша часть їх пляну удала ся їм, іменно висадженє у воздух моста, який веде від двірця залізничї; разом з ним перервано рури водопроводів і газу, так що попри малий потоп в деяких улицах, настала пітьма в цілім місті. Але вже друга точка душегубного наміру не сповнилася. Заговорники хотіли підпалити величезний склад нафти і через те викликати пожар, який міг був знищити ціле місто. Однак між робітниками, зайнятими в складах, не мали своїх спільників, а приступу з бомбами не могли здобути. Вкінці і трета, найважнійша акція задля збурєня Солуня не мала успіху завдяки чистому припадкові.

Болгари задумали підложити велику динамітову міну під отоманський банк. В тій цілі напротів будинку в яким містив ся банк, винаймали партеровий домок, в яким якийсь Болгарин перед шести місяцями отворив склеп з мясом і вуженинами. Склеп був невеличкий, а Болгарин ще переділив собі єго деревляною стіною на дві половині. Торгував дуже мало і мусів докласти до інтересу.

Але, як на другий день по замаху викрила поліція, у переділеній часті склепу був тайний вхід до пивниці. З пивниці провадив підземний коритар, височини 1'85 метра а ширини 90 см. в сторону отоманського банку. Будова хідника була ведена фахово, а поліція відкрила в нїм міхи, наповнені землею, електричні прилади, лампи, акумулятори, дроти і цілий склад інших знарядів.

Як видко, заговорники працювали при електричним світлі і певно в день, щоби стукіт їх праці глушив ся гамором оживленої улицы. У вузкім хіднику могло лише двох працювати так, що один копав землю, а другий відгортав єї. Кількох мусіло обрабляти стовпи і дошки для забезпечєня стелі і стїн та відвозити землю, яку приміщувано частію в примєжних пивницях, частію вивожєно з крамниці в міхах під позором вужєнини і мяса. Ся праця мусіла трєвати зо шість місяців, отже зачала ся зараз по отворєню торговлі з мясом.

В сей спосіб вивели в поле поліцію і сусідів та докінчили свій підземний хідник. В критичнім дни інстальовано електричну батєрию і злучєно єї з динамітови-

ми набоями, які у великій скількості приміщено на кінци хідника. В означєнім часі, коли світло згасло в місті, кільканацять молодих Болгарів під проводом кількох бувших офіцирів, удало ся перед будинок отоманського банку, щоби змити слїди, і там почали кидати бомби через вікна до будинку. Одна надто сильна бомба, кинєна до комнати як-раз над підземним хідником заговорників, виломала цілий мур і потрясла землею так сильно, що підземний хідник засипав ся і електричний дріт перервав ся. Наслїдком сєго підложена міна не вибухнула зовсім і зберегла велику часть міста від неминучої, страшної погибели.

Ruthenische Revue.

Повстанє руского органу на німецькій мові в формі двотижневника мотивує «Дїло» в довшій статі «Перед форум Европи» та між иншим инше ось як:

«Так і з зростом політичної сили Русинів, з роспалом по сїм боці Збруча їх борби з Поляками, з першими грізними проявами українського революційного руху по тім боці австрійско-російского кордону, руским народом і єго відношенєм звїтересовує ся опінія тих народів, що доси мало-що й знали про наше істнованє. Університетска сецєсия дає нагоду до заїтересованя українско-русским патанєм Чехів і инших Славян. Виборчі борби і великий руский страйк в Галичині та український революційний рух в Росії відбивають ся відгомонам по часописях англійских, французских та італійских, а німецька праса, як найблизша нам з всїх європейских великих прєс, скоро орєнтує ся, що на сході Австрії і Европи виривати зачинає новий політичний рєчник, що може колиє кинути свою рукавицю міжнародних борб, та посвєчує рускому народови доволі пильну увагу. Рівночасно з тим заїтересованєм з боку чужих людей, викликаним самим зростом руского патаня, і у Русинів находять ся люди, що розуміють вагу позисканя чужої опінії і зачинають в тім напрямі працювати. Один з них, п. Сембратович, прямо взяв собі се за ціль своєї публичної роботи, крім того годять ся ще згадати заслужєне в тім згляді імя д-ра Франка та наймолодшого з них Мих. Лозиньского з Ціріху. Се, що бажав тому 20 років доковати пок. Драгоманов, чоловік, випередивший тодішний розвиток своїх земляків так, що аж повстала прірва між ним а загалом укр.-рускої інтелїгенції, се доконанє тепер наче само з себе — чужосторонній світ зачав вже ітерєсувати ся Русинами.

«Ходить тепер — розуміє ся — о се, щоби піддержати се заїтересованє чужинців нами, щоби надати єму певний напрям і щоби єго скріпити. А до сєго докончє потрібний орган, видаваний в широкоуживаній, європейській мові. Мають такі органи в французській і англійській мо-

ві Македонці, Вірмени і т. д., так найвиспа пора мати єго і Русинам, тим більше, що наші вороги не занєдбують, мають в руках админістративну силу і публіцистичний апарат, представляти наше відношенє до них як-раз в противних дійсности красках.

«З тих то мотивів виходячи, кружок відєньских Русинів враз з нашим парламентарним клубом і з «Народним Комітетом» закладають руску часопись в німецькій мові, — Ruthenische Revue, якої перше число появить ся за тиждєнь».

Не судимо наперед про зміст та тенденцію нової часописи, однак здає ся, що «Дїло» робить єму медвежу прислугу, переборщивши, як звичайно, зі своїми ультр-радикальними ефектами, як витяганє «українського революційного руху в Росії» та гроженє «рукавицею міжнародних борб».

Вечір „Руских Соколів львівських“.

Музикально-вокальний вечір, получений з гімнастичними вправами наших «Соколів», устроєний 6. мая в салі «Льв. Фільгармонії», удав ся вповні. На нїм виконано вєрше талановитого нашого молодого композитора, проф. Людкевича, Саргією, заснованє ва коломийкових мотивах. Є се, о скілько знаємо, частина «світи», яку посїдає композитор в своїй музичній теці. Саргією складає ся мовби з засьвіту, чи думки, о акцєнтах угорско-русских і allegro коломийкового з відповідним finale. Твір сей оркестральний, вивєдений з хорощим зрозумієнем під управою п. Чєлянського, поставив п. Людкевича в очах наших дуже високо. Як сама фактура, так і кольорит твору свідчєть наглядно, що п. Л. совісно потрудив ся над своїм першим чисто-оркестральним опусом. Хор мужєский «Соколів», зложенний з 50 наших сьпіваків, відсьпівав відтак «Три шляхи» Топольницького і Людкевича «Косара» (слова Шевченкові) та Лисєвка «Думу» в супроводі оркєстри. При сїй нагоді провірили ми, що наш солїст тенор, п. Волошин, працює над собою з хорощим успіхом. Голос єго набрав сили і металю. Милою появою був виступ п. Оржельского, тенора праскої опери, в сольовій піснї Лисєнковій до слів Ів. Франка «Не забудь юних днів» і в арії Ленского з Чайківської опери «Євген Онегїн». На жалє однакож дослухали ся ми, що Лисєнко сєю пісню не зложив вже стилем і кольоритом українських пісєнь, овїяв єї більше духом космополітичним, європейским.

До поважного настрою вечера причинили ся богато вдатні деклямації п. Лопатиньского, який зхорощим полєтом і питомим єму огнем віддав «Камінярів» Франка, а зневолюний ріснями оплесками з гумором виголосив ще Шевченкову «Катєрину» і Богдана Ленкого глибоко відчуту поезію «Я видїв єї». Кульмінаційною точкою були вправи наших «Соколів». Дванацять поставних товаришів виконало при оркєстрі 15. подку побіч «вільних» вправ, вправи на «дручку» і на «кони» з зручностію і елеганцією, яких їм другі гімнастичні товариства могли би лише по-

Публична Галя аукційна

Львів — пасаж Міколяша.

Вистава річий призначєних на продажу гідна огляненя задля значного числа творів штуки і старинностей. Також богато річий до практичного ужитку як: меблі, дивани, фортепяни, повози, машини до шитя, ровери, машини до писаня, золоті і срібні предмети, хїньске срібло, годивники, убраня і т. д., одним словом всякого рода движимости дешево добута. — Ліцитації відбувають ся що тижня в четєрги о год. 4. пополудни. — Вистава отворєна щодєнь від 3. до 8 год. вечєр; в неділі і в сьвєтє від 9. до 12. год. — Бюро для принятя річий на продажу отворєно щодєнь від 9. до 12½ год. в полуднє; для дрібніших річий також і пополудни від 3. до 6. год.

завидувати. «Сокіл» наш розвиває ся дуже хороши завдяки своєму провідникови, товаришеви п. Будзиновському, який заінаугурував вечер короткою промовою. Вчерашні гімнастичні еволюції подобали на колишні олімпійські ігрища, що гартували не лише тіло, але і духа, едали молодіж, вироблювали характери, а цілею життя ставили працю для добра — всіх. Львівська публіка руска заповнила салю досить густо.

Забезпечене від огню.

Пожарний сезон розпочав ся у нас на цілій лінії. Що дня приходить вістка про якийсь пожар, що довголітню людську працю обернув в румовище. І зі всюди ідуть тоді нарікання на брак води, брак пожарничих приладів, брак всякої пожарничої організації а разом завзиви до складання жертв на погорільців. Але є мешає такі часті і в таких великих розмірах, що навіть співчутє ступило в суспільности для нещасних погорільців і складки для них майже зовсім не ідуть; а мимо того і рух задля пожарничої організації поступає на наших місточках гірше, ніж черепашим ходом. В сей спосіб щорічно пропадають у нас сотки мільонів з димом та підриває ся екзистенція десятків тисяч родин.

Сей стан подав Przegląd-ови притоку, виступити зі статтею, яка кидає нове світло на справу пожарів в Галичині. «Можна сміло сказати — ніше — що в девяти випадках на десять повстають у нас пожари тільки тому, що властитель часто в місточку або на селі забезпечить єї на квоту, перевисшуючу кілька разів дійсну єї вартість і відтак сам єї підпалює, щоби прийти в посіданє суми, на яку забезпечив ся і зробити на пожарі добрий інтерес. Нічо такого злочинця не обходить се, що погорять також єго сусіди, які не заасекуровали ся так високо, як він, або зовсім не заасекуровали ся, єму лишень іде о те, щоби він загорнув кілька сот або кілька тисяч корон, хотий би ціле місточко мало пійти з димом.

На жаль, такі спекуляції звичайно удають ся і лише дуже рідко дістане ся такий поліп перед судові кратки, а се заохочує інших до наслідування, тож від якогось часу бачимо, що мешканці малих міст і сіл, які давніше нічо не хотіли знати про асекурацію, тепер забезпечують ся на гвалт, а з правила на квоти дуже високі, перевисшаючи кілька разів вартість обезпеченої недвижимости. Проти сей злочинної спекуляції асекураційні товариства не тільки не виступають, але як-раз самі єї улекшують. В конкурентній погоні за клієнтів розсилають асе-

кураційні товариства агентів по цілій краю і приймають убезпеченя нечувано недбаю.

Асекураційному агентови іде лишень о те, щоби зібрав як найбільше т. з. «внесень», бо від кожного одержує провізію, тож приймає обезпеченє на слово, не оглянувши навіть обезпеченого предмету, або оглянувши дуже поверховно, а центральні заряди асекураційних Товариств приймають такі надсилані їм агентами в множестві внесєня, не справджують їх зовсім, але виставляють поліси і потім в разі пожару мусять платити відшкодованє. Діють ся такі річи, що властитель лінянки, яка представляє вартість кількадесяти гільденів, обезпечує єї на кількєсот, або навіть і више тисяча злр. і товариство приймає таке обезпеченє.

Доказати такому спекулянтови, що дім єго не був варт стільки, є річию дуже трудною, а не менше тяжко і виказати єму злочинний підпал. Нині вже вийшло з моди підпалюванє на давний спосіб, с. є, що палій вночі ішов з сірниками і клаками, обліявши нафтою і підкладав сей вихоть під стріху хати, а відтак сей вихоть запалював і утікав хильцем, щоби єго ніхто не задрів. Нї, він нині лише на те висилує свій дотеп, щоби викликати позір случайного вибуху огня.

Отже під претекстом, що тліоче в печи дерево є мокро і не хоче добре палити ся, обливає єго нафтою, що містить в собі бензину, але обливає так обильно, щоби огонь огорнув в одній хвилі цілу кухонну піч і великим полумінем видер ся на стріху. Відтак оправдує ся, що се був припадок, а хто в силі доказати єму, що він дійсно мав намір підпалити себе? Є ще інші способи, рівно добрі, як нафта до розжевлення пожарів, іменню занести на стрих горнець з гашеним углєм деревляним, а недогашеним зовсім та уставити їх в сей спосіб, щоби від них заняла ся стріха, або знов палити в печи замість деревом гречаною половию, яку перетяг уносять на стрих і від якої запалюють ся дахи. Особи, що знають село добре і єго практики, оповідали нам, що є спеціалісти, котрі найлегальніше в єввіті і в зовсім нормальних услівях підоймають ся викликати пожар, особливо, коли стріхи є солом'яні, коли комини є деревляні і коли печі мають таку конструкторцію, яка практикує ся по наших хлопських хатах.

Судове слідство в таких разях майже ніколи не доводить до ствердження вимаганого кодексом лихого наміру, що впрочім є зрозумілим, бо зі своїх гадок палій нікому не звірює ся — і остаточно асекураційне товариство мусить платити, а злочинець користує ся овочами свого злочину».

Ся стаття звертає безперечно увагу на одну з важних сторін квестії пожарів в Галичині. Однак трохи односторонно прибільшує значінє поданих обставин; тим самим зраджує тенденцію, в якій ціли річ представлено в сей спосіб. Ото справа загальної примусової асекурації не па руку Przegląd-ови, а зглядно асекураційному товариству, від якого він одержав ті вказівки, що-до спекуляцій паліїв. Ся справа підношена вже давно рускими послами, як і польськими людськими сторонництвами, виплинула тепер в польським Колі, де ухвалено єї жадати, як крайової konieczности. Отже Przegląd виступає проти сего, бо боїть ся, що тоді вже один хлоп за другим буде підпалювати ся, будучи певним, що дістане гроші на нове побудованє.

Не перечим, що є багато брудног осад у асекураційних справах, але не можна чейже разом з кувілію висипати і дитину, як се хоче згаданий дневник. Постулат загального обезпеченя є оправданий і покяточний, та треба би тому уможливити здійсненє єго широкою організацією пожарної сторожи, перестеріганєм по селах та місточках поліційних приписів що-до безпечности від огня при ставленю будинків та піднятєм акції задля покриваня дахів огнетривалим матеріялом.

Новинки.

— Календар. В п'ятницю: руско-кат. Марка еванг.; рим.-кат. Станіслава. — В суботу: руско-кат. Василія, Гляфірій; рим.-кат. Григорія.

— ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ. При зміні місяця просьмо наших Вп. Передплатників о скорє відновленє передплати, зглядчо о вирівнанє залеглоїстий, бо будемо приневолєні застановити довжникам дальшу висилку часописи.

— Тарасові роковини у Львові. В пам'ять ХІІІ роковин смерті Тараса Шевченка відбудуть ся в неділю дня 10. мая с. р. заходом тов. «Клуб Русинок» у Львові в салі «Гвізди» діточі вечєрниць. Програма, виконана силами діточими: 1) Лисенко: Молитва, хор 2) Т. Шевченко: Мені тринадцятий маван, деклямація. 3) Реве та стогне Діпр широкий, хор. 4) Чайченко: Могила Шевченкова, деклямація. 5) Вірність вічну присягаю, хор. 6) Наша Мати, деклямація. 7) Мово рідна, хор. 8) Вінок на могилу Шевченка. Образок сценічний Віри Лебедової. — Дохід призначений на Руску Захоронку у Львові. Початок точно о год. 3½ попол. Ціни місць для старших і дітєй однакові. Фотель 1 К 1-рядне крісло 70 сот., 2-рядне 50 сот., Партер 30 сот. Білетів дістати можна в «Рускій Бєсіді» а в день вечєрниць при касі. Добровільні датки приймає ся з подякою. З огляду на цілє просьєть ся о як найчисленнійшу участь.

К. Буссе.

Луція Лєве.

(Конець).

Недовго — а все було-б скінчило ся. Я дізнав ся, що мене мають перенести, як також, що Луція все більше пристаєвала з тим лісничим, та що він має поважні наміри зглядом неї. Так я їй загадав усьому конець зробити. Я написав до неї, щоб мені усеї мої листи відослала, а разом відослав усеї єї. Так вона їй одної стрічки моєї не хотіла відослати. Що я напросив ся, що я наближав ся, що нагрозив ся навіть, — нічо не помогло. Вона не хотіла розлучатись з моїми листами.

І те насунуло мені знова гадку — що вона мене все ще любить — та що не хоче того показати, може для того, що єї та нова любов вже надоїла, або хочби їй диятого, що вона була так дивної вдачі. Я слідив себе, розбирав, і переконав ся, що тужу за нею тому, що єї люблю. Небавом прийдець ся мені лишити сей край — небавом хто инший скаже своє слово — так вона їй пропаща для мене, коли не зв'язу єї з собою. І хтож міг би заборонити одружити ся з нею? Я був багатий, не потребував питатись нікого, мав велику будучину перед собою. Рік, два у швайцарським пансіоні їй Луція стане при єї вродженім шку, справдешною єввітовою дамою. Так..

Так, так, мій любий, я їй говорив з нею про се.

А було се тоді, коли верескльві сороки з криком весело прошибають воздух і усею вселенну наповняють єввіви і пахоці, що сам не знаєш, відкіля вони. У таку пору ми стояли на давнім нашім місци і я питав єї, чи хоче бути мені за жінку?!

Я був дуже супокійний. Вона мовчала над подив довго. Щоби єї відновидь улекшити, поспитав єї, кого вона більше любить, чи мене, чи тамтого, при чім я сумно всьміхнув ся.

Тоді положила ся Луція на траву, так, що було видко шовкові пончохи над плоскими мештами — глянула у небо і сказала: «В перше муну над тим подумати. Я їй пана Бекєра також люблю — —».

Я остовнів. В одній хвилі огорнула мене гордість і гнів. Так, вір мені, товаришу; перед любовю навіть гордість хилить ся, мов суха галька. Я бачив єї перед собою, молоду, гарну, незвичайну. Якась дивна тривога огорнула мене, щоби єї не стратити і спонукала мене ще раз промовити до неї, любо — благаючи. Вона слухала — очи єї були темно-зелені — дрожали незначно. І нагло у тій хвилі, що мала становити про мєє і єї життя, вона стала нагло весело єввіміятись. «Я думала про що инше» сказала вона.

Тоді перестав я говорити і відвів єї до дому. Підчас того сказала мені: «Я справді не можу вам дати ніякого одвіту. Я сама впрочім не відаю...» І у тім моменті мала вона очи безрадної дитини, що не вивчившись лекції, стоїть перед своїм учителем і дрожить. «Я напишу до вас лист» сказала — вона дальше — «певно! А тепер говорім вже про що инше».

А однак ми мовчали, а що се я ішов з нею у послідне, був певний того. А день був так яєсний, погідний, тихий... Деколи чути було шум граючого ручаю — часом легкий вітрець повивав і завивав і закидав чорну-жалібну пагортку на єї голову, а вахляр з перломутри ударяв тоді в такт у єї полискуючу шовком сукню....

А що ти також колись був залюблений, то їй можеш собі представити, як я оживав на той обіцяний лист, хоча наперед вже знав я, що він мені принести може. Я стояв непорушимо при вікні годинами. Шибби рослись від моєго віддиху, я отирав їх хустинкою, і вони знова були чисті. І коли я справді лист дістав, що — думаєш — тоді було? Справді загадочне те серце людське. Передтим я шалів, я кричав у дикій, невизказаній любові за тією дівчиною, а тепер, коли мав у своїх руках те сухе, байдужно-чємне письмо — що знова вказувало на противорічність з єї єввітом власним — тепер, коли читав, що вона жалує мене, а не може так в'язатись — — спер ся я знова на те саме вікно, що було єввідком моєї муки, думав кілька хвиль і нагло вибухнув — пустим єввіміхом. Не веселим і щасливим, та знова не дуже так рознучивим і безщасним. І мені здавало ся, що я у тім єввіміху все забув. Бо коли минуло три неділі, я вже лише кілька разів подумав про Луцію Лєве. Можливо, що моя обиджена гордість се вчинила — або той єї послідний лист — — сего не скажу.

Припадково лише, в дві неділі перед моїм відїздом зачував я дещо, то те, то се про неї

— **З Баржан.** В неділю дня 17. мая о годині 6¹/₂ вечером в великій салі «Наді» говорити буде проф. Томапівський про «Панцину і її скасоване». Виклад сей назначений в для міщан бережанських і для селян поблизьких сіл, як Посухів, Баранівка, Лісники, Раї, Лапшин, Гиновичі і інші. Вступ 20 сот., для селян і міщан даром.

— **З Чорткова.** Дня 10. мая с. р. о 4. год. по полудні відбуде ся отворене торговлі читальняної і трех вї філій в Чорткові. Того самого дня о 7¹/₂ год. вечером відбуде ся на дохід читальняної торговлі аматорске представлене «Наташки Полтавки» Котляревского при ласкавій співучасті п-ні К. Рубчакової, артистки руского народного театру.

— **Пожарну філію „Сокола“ в Викторіві** засновано як філію львівського «Сокола». Намісництво затвердило вже статут.

— **Уступлене намісника гр. Пінинського.** Варшавским часописам доносять, що до уступлення намісника гр. Пінинського причинили ся отей події: 1) Що він дозволив, аби антипруські демонстрації в Галичині з нагоди вжесїньских подій прийняли такі великі розміри. 2) Що не умів зарадити в соймі, аби не зложено антипруської заяви. 3) Що не здержав д-ра Волод. Козловского від агітаційних подорожій по східній Галичині, чим почуло ся діткненням і занепокоєним руске населенє. 4) Що не доніс в пору міністерству внутрішних справ про надужиття, яких допущали ся жандарми у східній Галичині в хосен чужих держав. 5) Що погаївав ся з генер. Гальгочим.

Нині перед полуднем говорено у Львові, що від гр. Андрія Потоцкого з Відня наспіла телеграфічна вість, що він був приневолений прийняти гідність намісника.

— **З Солотвини** пишуть нам: Тяжкі економічні відносини, що важким каменем придавили наш нарід, ще більше як деінде дають сь в знаки виживити людей і маржину, а часті вилливі рік нївечуть майже що року працю селянина. Чиж диво проте, що той нарід стогне під жидівскою лихвою? та що у жидів шукає помочи, помимо того, що та жидівська поміч не для одного буває причиною згуби? Вирвати отже людей з жидівских рук та подати нашому селянинови дешевий кредит — се головна задача інтелігентних Русинів нашого кута. Ся справа була нераз порушана, та якось не було чоловіка, котрий би взявсь за єї переведенє. Аж ось заходами секретаря судового п. Копровского виїшла она з области проєктіє у дійсність. З нагоди провідного ярмарку в Солотвині зіхалось доволі священиків та до 200 селян і основано селянський банк «Самопоміч» на удїлах з триразовою поручкою. Самих селян сейчас того дня висалось над 50 і зложили удїли по 20 К. Початок проте зроблено. Най жеж тепер інтелігенція нашого кута та наші церкви висують ся в члени «Самопоміч» та містять в ній свої оцадности. Ні одна церков в Солотвинщині не повинна деінде містити свої гроші. Най руский грїп ратує руских людей!

— **Для Рогатинщини.** Нові вибори до повітової ради в Рогатині відбудуть ся: дня 15. червня с. р. з групи сільских громад (12 членів); дня 18. червня з групи міст (5 чл.); дня 22. червня з групи більшої власности (9 членів).

— **Еміграція до Канади.** З Монастириск доносять, що оноді виїхало до Канади около 30 родин з сіл Швейкова і Добровід, підгаецкого повіта та зі Слобідки горішної і Ковалівки, буцацкого повіта.

— **Наданє презенти.** Намісництво надало опорожнену парохію regiae collationis в Доброгостові о. Іванови Ільницькому, дотеперішному парохови я Залікту.

— **Огонь** знищив оноді в Кукизові, львівського повіта, 200 будинків, а між ними 50 мешкальних домів. Близько 400 осіб остало без даху і хліба.

— **В справі пожегів.** Вчера зібрала ся в соймівім будинку анкета скликана краєвим видїлом, аби нарадити ся над способом, як зарадити частим пожегам. В анкеті взяли участь, як бачимо в комунікату поміщеного в Slow-i polsk-im, один член кр. видїлу, заступник «Кулек рольнич» і представителі пожежних товариств і Фльоріянки. Чи був представителі «Двієтра», про се не згадує ся. А може краєвий (?) видїл забув, що в Галичині є два краєві товариства обезпеченє від огнів? Сей здогад потверджує одна з ухвал, які запали на анкеті. Отсе ухвалено, що з 100.000 К., які має сойм призначити, буде ся удїляти громадам 4-процентовах позичок на закуплю сикавок. До сеї акції має ся втягнути також «Кулка рольнич» і видїли повітові. Про «Просєвіту» тут не згадує ся. Непаче би єї не було, або ухвали сеї анкети дотичили лише західної Галичини. Надїємо ся, що др. Верещинський, член краєвого видїлу і голова згаданой анкети, пояснить близше сю справу.

— **Вода добростанська** (Підслуханє).

А. Ти, чуєш! тепер у нас у Львові таке добро, за яке і знати не знають у Відні!

Б. А то яке?

А. От, бачиш, Віденці мали давнійше в студнях погану воду до питя, тож великим коштом спровадили собі жерельну воду з гір Семерінгу водопроводами і тепер пють скусну жерельну воду «Hochquellenwasser». Львовяни мали в студнях переважно дуже ладну воду до питя. Та журливі «отці міста» за гроші, на важкий процент позичені, заложили водопроводи і спровадили до міста з добростанського ставу гнилу воду, faules Teichwasser, а трохи не всі студні приказали засипати. За гнилявку добростанську, котру накинено 170 тисячам людности, ще велать добрий платити податок...

Б. Та то правда... але в Бозї надїя. Гнилявка добростанська викличе, надїйся, тиф або холеру — тоді запечатають нові водопроводи та відкопають давні студні...

— **Обманьства при війсковій бранці.** Велика розправа в справі обманьства при бранці відбуде ся у Львові дня 24. с. м. перед судом присяжних. Головним обжалованим стане перед суднями секретар бобрецького староства Франц

Вечорек, котрий вже пів року сидить в слідчїм арешті. Посередник в сих обманьствах Мошко Готліб, радний міста, начальник кагалу і властитель реальности в Бібрці, втік, здаєсь, до Америки, а перед судом стане лиш єго син Йосько; сей і помічник канцелярійний староства Йосиф Міллер брали участь в обманьствах і будуть тепер за те відповідати. Крім того будуть ще відповідати перед судом Саломон Готліб, шинкар, рільники Вольф Мілер, Яцко Бойко і Герш Вольман за те, що у власних справах хотїли підкупити референта справ війскових при старостві бобрецьким, Вечорка.

— **Злодії при роботі.** Підчас вчерашного празника в катедр. церкві св. Юрія у Львові украдено з олтаря Матери Божой золотий сигнет ваги чотирох дукатів і один менший золотий перстень. Крім того, як доносять парохіальний уряд, украдено в церкві 5 осіб на 200 К. Поза церквою на цвинтарі і на пл. св. Юра оперували львівські злодії з немалою енергією, але і поліція не дармувала, бо сиймала на горячїм вчїнку кількох знаних єї добре любителів чужого добра. При однім з них, котрий назвав ся Іваном Луциком, найдено 500 К в 100-коровнових банкнотах, 60 К в 10 і 20-коровнових банкнотах, а 11 К дрібних, при яких крадіжка єго як-раз сиймано.

— **Регуляція Полтви.** Ще перед 40-ма роками краєві власти думали про регуляцію Полтви і тоді стягнено від інтересованих сторін відповідні квоти на єю регуляцію. Однак справа залягала аж до 1892. р., коли то краєвий видїл взяв ся до виготовлення потрібних плянів і кошторисів та протягом 10 літ і коштом 160.000 К виготовив всі потрібні пляни до регуляції Полтви. Вчера в салі міської ради у Львові старший інженер Алекс. Вербицкий представив радним проєкт регуляції, якого ми подаємо тут короткий зміст: Долина Полтви аж до єї впливу до Буга займає понад 13.000 моргів ґрунту, переважно торфового, а почасті пісковатого. Русло Полтви, якою спускає ся всі відходи зі Львова, треба буде поглибити на 6 м., аби осушити багнясті береги сеї річки. Щоби однак не пропадав навіз, то в певних місцях будуть уряджені греблі і шлюзи, аби можна загатити воду і ужизнювати нею долину Полтви. По регуляції Полтви одержало би ся в Клепарові і Замарстинові будівляні ґрунти великої вартости, а вартість навозу, яким щорічно поправлявано би осушені ґрунти, стояла би понад 1 мільон корон річно. Роботи около регуляції Полтви розкладає проєкт на 18 літ, а кошти виносили би 5.600.000 К. З того дві третини мали би покрити край і держава, а одну третину інтересовані сторони поза Львовом. Громада Львів мала би перевести регуляцію і заскленити річку в області міста.

— **Революція на Балкані.** Найновїші телеграми з Царгороду доносять: Наслідком подій в Солуні, Іскїбі і Монастирі та інших македонських містах, увязнено значне число Болгарів, а межі иншими Тончева, секретаря болгарского епископа. В Царгороді увязнено багато купців, яких увільнення домагає ся Болгарія. Ширені в македонських вїлятах вісти про мобілізацію трех австро-угорских корпусів, та про їх вимарш до Нового Базару, дальше про скликанє конференції в справі рішеня македонского питання — походять від агентів, котрі сїм способом хочуть підбурити населенє.

До Солуня прибуло ще пять італійских воєнних кораблів, а в сусїднім порті стоїть кілька англійских суден, аби в случаю потреби боронити англійских підданих в Солуні.

На вчерашний день македонські комітети заповїли в Солуні розрухи, однак цілий день промивув супокійно.

— **Звертаємо увагу наших ВП.** Читательок на оповістку «Мечислава» в інсератовій часті нашої часописи.

— **З залїзниць.** В цілі оживленя прогулькового руху до східного Бєскиду буде видавати ся в часі від 15. мая до 30. вересня в кожду суботу і неділю, як також в свята і дни попереджачої свята обох обрядів католицких, о 50% знижені білєти подорожні II і III клася з триднвовою важностию зі Львова до Скольного, Гребенова, Тухлі, Славска і Лавочного. — Близших пояснєнь удїляють всі ц. к. уряди стацій залїзничих і бюро інформаційне ц. к. залїзничо державних у Львові ул. Красєцких ч. 5. Дотичні оповіщення афішовано в містї і у всіх стаціях залїзничих.

Відозва.

Отсим звертаємо ся наново до Вас, Братя Русини, з давнюо просьбою, а Ви вислухайте єї з таким щирим серцем і отвертим чутєм, яке нас огортає і покажіть, що Ви так нас розумієте, як ми Вас, і що ми всі то одно бите серця, то одно руске одушевленє до всего, що шляхотне і гарне. Дятого ми Вам потребуємо лишє пригадати, що находимо ся в дуже прикрім положеню материяльнім і годї добити ся до кінця сего року шкільного. Просимо

Отсе товаришу і вся моя історія. Та хоч вона й звичайного кінця не має, так думаю, що все вона таки доволі є цікава. Я й тепер ще нераз думаю про ту дівчину. Яка вона була? Чи любила мене? Чи се була дитина лишє, що вее тужила за чимсь новим? Я сам не знаю того, і дармо себе про се питаю. Можливо, що вона була одною із тих сотворїнь, що у них усі жіночі свойства виступають з більшою силою, усі ті примхи, та гумори хвильєві, усі ті противности, тєє щось так невисказанє, загадочне і їм самим незнанє.

Що опісля з нею сталось, не знаю. Вона певно звелась, або зниділа сама з себе у буденности житя. Я не вірю, аби вона могла була бути коли щасливою. Хто має такі очі, як вона, той не завнає ніколи щастя в свїті. Що-до себе самого скажу лиш се, що тую згадку про неї я у собі все заховави мшшу. І в тім є щось трагічного: про тих, що свою кров для одного дали, забуває ся, а гадку про одну невірну жінку мусить чоловік зі собою через ціле житє волочити.

Розвязку знайти, я давно кинув. Правду може сказав один мій друг. Він говорив: Імовірно була вона одною із тих пестро помальованих ляльок, що під гарною ослоною криють свою порожнечу. Я охотно показав би тобї єї фотографію, так у мене єї нема, хоча не раз не два клялась мені, що дасть мені свій образ, так ти сам знаєш, як вона часто правду говорила.....

З німецкого переклала
Михайлина Костецка.

Вона мала вже від кілька днів покинути своєюго лісничого. Також бачив я єї кілька разів припадково; вона так нагло зі мною нераз стрічалась, так несподівано, що мені здавалось, начеб вона нарочно мені в дорогу заходила. Так за кождим разом — і сього я цілком не потребую випиратись — ставав знова єї невільником. Але я присягнув, що ніколи перший не подам єї руки... І коли ми так стрічались, переходив я мовчки скидаючи капелюх, дивлячсь просто у єї очі.

В послїдних днях — а було се в осєні — йшов я одного разу зі своїм псом до міста. По городах цвилі астри, дозрівали сонїшники, а жовтаве листя тютюну висїло шнурями, схло до сонця. По полях розлягав ся особливий сьміх бекасів — громадами літали щигли й вєська пташні, н мов працюючиє з останнім подувом тепла.

І тоді стрівув ся я з нею. Я нїмо вклонив ся. Вона схилила голову. Так я не хотїв оказатись слабосильним і.. пішов дальше. Лиш раз я оглянувсь за моїм псом. Вірне звїря прощалось з нею. І Луція Лева тулила свою головку до його, обіймаючи його кудли.

Я став, як вкопаний. Коби одно слово, один звук мойого імени — пощо випиратись — я з радостію був би вернув до неї?! Так вона не кликала мене. Пес відбіг від неї й великими скоками причвалав до мене. А вона все стояла й дивилась все за мною...

По полях все розлягав ся сьміх бекасів, так мені здавалось, що се не сьміх, а плач опущених, полишених дїтїй...

о заповогу для нашої Бурси і то просимо цілком сьміло о як найбільшні датки, бо то такі для Вас самих, для Ваших синів а для нашої спільної будучности. Ми всі бідні грішми, але ми багаті чутем і запалом. Если Ви, Братя Русини, маєте ту сто своїх синів а всі взірцево учать ся і деякі роблять навіть незвичайно великі надії, чи може що бути для Вас красшого, як про них пам'ятати. Они ще молоді і невинні, а вже розуміють і знають, що не отець і мати удержує їх ту на науці, але Ваші спільні сили. Нехай жеж тоє їх чутє скріпить ся і розвине ся в повний цвіт життя для нашої спільної ідеї.

І в імени тих молоденьких просимо Вас; они самі того не сьміють, а ми до того зобов'язані. — Комітет Бурси „Руского Товариства педагогічного у Львові“ (ул. Вірменська ч. 2).

Посмертні оповістки.

— Альбин Лев Долинський, інженер, старший комісар будови ц. к. державних залізниць, упокоїв ся в Кракові дня 4. мая с. р. в 64. році життя. В. в. п!

Наука, штука, література.

— Дзвінок ч. 9 з 5. мая 1903. Зміст: Ти сам. — А все ізза пилочки. — Язиката Стефа. — З минушости Новгорода. — Історія куска хліба. — Праця і забава.

До кожного числа „Дзвінка“ додає редакция по пів аркуша повісти для дітей „Збиточник Гумпі“.

Репертуар Львівської Фільгармонії.

Нині в четвер д. 6. мая і в суботу д. 8. мая: великі композиторські концерти Р. Леонкаваллі під его личним проводом, а при співучасті Ванди Оттавової, Станіслава Оржельського, Адама Людвіга, мішаного хору „Лютні“ і Хору академічного.

Телеграми.

Відень, 7. мая. В парламентарних кругах говорять, що становище міністра для Галичини, д-ра Пентака має бути захитане, а его наслідником має бути Антін гр. Водзіцкий.

Будапешт, 7. мая. Стан в Хорватії, як доносять тутешнім днявникам, має бути дуже грізний. Pesti Naplo одержує вість, що Мадяри в Хорватії не певні життя і майна.

Льондон, 7. мая. Коло місцевости Габрово прийшло до оружної стрічі двох ватаг болгарських з турецьким війском. Турки побідили.

Софія, 7. мая. Тутешні днявники подали алярмуючу вість, неначе би на вчерашній раді міністеріяльній в Царгороді порішено війну. Однак в кругах урядових уважають сю вість неправдивою.

Париж, 7. мая. Президент Любе прийняв вчєра у себе болгарского князя Фердинанда.

Рим, 7. мая. Цісар Вільгельм з синами вїхав вчєра пополудни до Берліна.

— На бурсу „Руского Тов-а педагогічного“ у Львові зложили жертви в місяці цвітні отсі ВП. Добродії: Громада Камінка волоска 3 К; др. Грицикевич з Тропави 5 К; др. К. Студинський зі Львова 20 К; о. Патрїло з Кобилуволка 2 К; В. Устенський зі Львова 20 К; Союз кредитокредитовий у Львові 100 К; Андрій Шелїга уч. з Вербівки 2 К.

Всім Добродіям складає як найсердечнішу подяку і просить о дальшу поміч Комітет Бурси, ул. Вірменська ч. 2.

Надіслане.

ФІЗИКАЛЬНО-ДИЄТИЧНА ЛІЧНИЦЯ

д-ра Тарнавського

в Косові (за Коломиєю), ст. зел. Заболотів отворена від 1-го мая до кінця жовтня.

45(5—10)

Colosseum

Пасаж Германів при ул. Сонїшній.

Щоденно о 8. год. вечером величає представлєнє. В неділю і сьвята два представлєнє. Сензацийні новости, ще ніколи не бачені. 5 сестер Lorrison, найславніший америк. квінтет краси, тансерки Cake Walk. — Йосиф Зейдовський, б. артист варшавських театрів, в своїм репертуарі. — Сестри Сїтта, музикально-трансформацийний акт. — Tower and Clayton, сьміхованці. — Sgra Esperanza, іспанське торєро. — Mlle Gouer, лірична співачка. — Little Bertha, найменша субретка на сьвітї. — Орхєстра 80. п. п. Мимо величезних коштів ціни місць дуже низькі. Білєти можна набувати в бюрі днявників Пльона, ул. Кароля Людвіка ч. 9.

На часї!

Так висказують ся многі Всч. ОО. про книжочку на майске Богослужєнє

„Стежечка в Рай“

Хто в Вир. Отців хоче своїм парохіянам подати духовну лектуру на май і на яку небудь пору року, а помочи бідній церкві в західній Галичинї, зволить численно продавати їм книжочки п.з. „Стежечка в Рай“.

Набути можна по ціні 1 К (10 сот. почтове) у книгарні Наук. Товариства ім. Шевченка, Ставропигійській, а в більшім числї лише під адресою:

Сьвящ. Дан. Бодревич

в Порохнику (почта в місци).

49(1—2)

„Тревоги автора і видавника“

(гумористична подїя з натури)

О. Я. Кониського

можна набувати в Адміністрації „Руслана“ та в обох руських книгарнях у Львові.

Ціна примірника на веліновім папері вносить всего 30 сот. (з почтовою пересилкою 35 сот.).

Розклад поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го мая 1903.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейского).

Поїзд		до Львова		Поїзд		зі Львова	
посп.	особ.			посп.	особ.		
приходить о годні				відходить о годні			
6:10	з Кракова, Берліна, Варшави, Відня	6:22	до Сучави, Жидачова, Кересмезе, Потутор				
6:20	з Чернівців (Галацу), Чорткова, Делятина	6:30	до Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний				
6:50	з Брухович, шод. від 15. мая до 13. вер. ак.	6:43	до Янова дв. Підзамче				
7:35	з Самбора (по отворєню зал. Львів-Самбір)	6:45	до Лавочного (Пешту) Борислава, Дрогобача				
7:40	з Янова	8:25	до Кракова (Відня, Прага), Берліна				
7:35	з Підволочиск, Бродів на дв. Підзамче	2:50	до Кракова (Відня, Прага), Берліна				
7:55	на дв. головний	9:05	до Лавочного, Хирова, Калуша				
7:45	з Лавочного (Пешту), Калуша, Хирова	9:15	до Янова				
8:10	з Станіслава (від 1. мая до 30. вер. вкл.)	9:25	до Самбора, Хирова (по отвор. шляху)				
8:15	в Сокала, Рави рускої	9:40	до Бєлаця, Сокала, Любачова				
1:30	з Кракова, Відня, Праги, Берліна	10:35	до Чернівців, Потутор, Делятина				
10:25	з Рижова, Любачева	10:57	до Терноволя, Потутор, дв. Піда.				
11:15	з Станіслава (Кересмезе, Потутор)	10:40	дв. гол.				
1:10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава	1:14	до Янова від 17. мая до 13. вер. в нед. і сьв.				
1:25	з Янова	1:55	до Пустомит 1. черв. до 13. вер. в нед. і сьв.				
2:15	з Підволочиск, Коничинців на дв. Піда.	2:10	до Брухович від 17. мая до 13. вер. сьв.				
2:30	на дв. голов.		в неділі і сьвята				
3:14	з Брухович (15. мая до 13. вер. в нед. і сьв.)	3:05	до Стрия, Скольного від 1. мая до 31. вер.				
4:35	з Стрия, Самбора, Скольного (15-30/9)	3:15	до Янова щоденно від 1. мая до 30. вер.				
5:06	з Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Піда.	3:25	до Рижова, Любачова				
5:30	на дв. голов.	3:30	до Брухович шод. від 1. мая до 15. вер.				
5:40	з Чернівців, Іцкан	3:40	до Самбора, Хирова (по отвор. шляху)				
5:50	з Кракова, Відня, Праги, Берліна						
5:55	з Бєлаця, Сокала, Любачева						
НІЧ							
8:04	з Брухович (17. мая до 15. вер. в нед. і сьв.)	12:45	6:05 до Станіслава, Жидачова				
8:25	з Брухович (15. мая до 15. вер. в нед. і сьв.)	6:15	до Кракова (Відня, Берліна, Варшави)				
9:12	з Брухович (від 1. мая до 13. вер. в нед. і сьв.)	6:30	до Янова від 17. мая до 13. вер. будєн. д. и				
9:20	з Чернівців, Букарешту		авід 1/2 до 1/2 від 1/2 до 3/4, 1903. щоденно				
9:25	з Янова (від 1. мая до 30. вер. в нед. і сьв.)	6:40	до Лавочного (Пешту), Калуша, Хирова				
8:40	9:50 з Кракова, Відня, Берліна) Ясла, Рижова	7:10	до Сокала і Рави рускої				
2:31	10:00 з Самбора, Сянока (по отвор. шляху Львів-Самбір)	7:20	до Чернівців, Потутор, Делятина				
10:07	з Янова (від 1. мая до 15. вер. в нед. і сьв.)	8:14	до Брухович (17. мая до 13. вер. в нед. і сьв.)				
10:02	з Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Піда.	9:00	до Підволочиск, Бродів год. дворець				
10:20	на дв. голов.	9:20	дв. Підзамче				
10:40	з Лавочного (Пешту), Хирова, Калуша	9:55	до Янова від 17. мая до 13. вер. в нед. і сьв.				
3:09	з Терноволя, Грималова на дв. Підзамче	10:42	до Іцкан, Чорткова				
3:30	на дворець головний	10:55	до Кракова, Відня, Варшави, Праги				
		11:00	до Підволочиск, Бродів дв. головний				
		11:24	дв. Підзамче				
		4:10	до Кракова, Відня, Праги, Самбора				
		5:50	до Брухович від 17. мая до 13. вер. шод.				

ЗАМІТКА: Пєра нічна числїть ся від 6. годни вечером до 5. годни 59 минут рано.

Час середно європейский рїзнить ся від часу львівского о 86 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейского = 12, год. 36 мін. часу львівского. — Бюро інформаційне ц. к. залізниць державних (ул. Красїцких ч. 5.) удїляє пояснєнь в справах залізничних, продає білєти вського рода і розклада їади.

„Мечислава“

Під сею фірмою отворєно

нову робітню жіночих строїв

і школу французского крою у Львові при ул. Хорунщини ч. 16. Властителька робітні по кількालітних студиях за границею присвоїла собі всі найновїші здобутки на сїм полю, і доложить старань, щоби приєднати собі як найширші круги клієнтелї солїдною роботою.

Ціни приступні.

Робота на час.

50(1—6)

Товариство взаїмного кредиту

„Дністер“

стоваришенє зар. з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ

удїляє своїм членам на 5 1/2% і 1% додатку на кошти адміністрації, за предложенєм документів виказуючих достаточну гіпотєку.

СПЛАТУ

позичок розкладає догідно на рати до 10 літ. Сума позичок інтєбульованих і за порукою: 1,239,243 корон.

Членом

може бути тільки обезпечений трєпало в „Дністрі“ від огню.

Удїл

члєський вносить 50 К, вписове 2 К. Число члєнів: 2,391 а 2,501 удїлами на 125,050 К.

Вкладки

щадничї приймає „Дністер“ і опрєцентує до 4% від ста. Сума вкладок на 1,256 книжочках 1,103,333 корон.

Чистий

ЗИСК

розділяє ся частино на дивїдєнду для члєнів, частино на публичні добродїїні ціли: на церкви, бурси, захоронки, школи і т. д. На ті ціли роздано дотєпер в Товариства кредитового 10,840 корон.

ІНФОРМАЦІЙ

в справах позичок удїляє Дирекція і агєнти.

31/12 1902.

ДИРЕКЦІЯ.